

зданіе, или да съчини нѣкое умственно твореніе, то онъ най напредъ трѣба да *мисли*; въ слѣдствіе на това мислянье, онъ *измисля* едно начертаніе на зданіе-то си, или на съчиненіе-то си; но доро онъ не е гудилъ въ дѣйствиѣ това негово измисленно начертаніе, оно се називава *мислимо*, *теоретическо* — това е сирѣчь едно ёще умственно отвлеchenно негово твореніе, отъ кое-то нито онъ, нито человекство-то може да има нѣкоякъ ползѣ. — А като размисли разумъ-тъ и разсъди за него добръ, и като го сравни съ сѣщый явный предметъ, или съ сѣщякъ практическъ цѣль, за които онъ е измислилъ това *мислимо*, и като се увѣри че оно е добро и съотвѣтствува на предметъ-тъ и на цѣль-та му; то тогава се казва че онъ си знае и разбира добръ работѣ-тъ: сирѣчь, че онъ упозналъ яено мислимо-то.

Въ такъвъ единъ случай разумъва се, че онъ го и лесно прилага и гужда въ дѣйствиѣ, и тогава мислимо-то не е вещь *мислимо*, или *теоретическо*; но *познашо* и *практическо*, отъ кое-то и мислителъ-тъ и человекство-то погѣтъ да иматъ вещественъ или нравственъ ползѣ. Всяко едно друго мислянье е бесполезно, и много е жялно за оныя человекцы, които се трудятъ много години и издержяватъ много пары само и само, да *мисляшъ ошвлеченно* или теоретически безъ да има мислянье-то и *измислянье-шо* имъ нѣкое полезно за человекство-то и практическо слѣдствіе. Таковимъ образомъ само едно голо мислянье, или сама една гола теорія безъ никакво практическо приложеніе, трѣба да е свойственно на человекци съ една фантастическъ главѣ.

Трѣба обаче да си напомнимъ що казахмы въ страница 10, че *свѣршенно-шо познаніе* се основава на вѣчна-та и Божественна истина; и человеккъ, за да упознае добръ истинѣ-тъ, съ возторгъ се стреми къмъ неѣ, за това и се мѣчи да увеличи сумѣ-тъ